

ROCK I FUNKI contra TANGO I VALS

No és pas la meua intenció de declarar la guerra a la cançó moderna i a la passió que aquesta inspira a una bona part de la joventut d'avui. També la d'ahir fou subjecte a un desfermament d'eufòria, menys virulent tanmateix. Recordem les petites revolucions del vals, del tango, del charleston, del swing, del bot-hop, del yé-yé, del rock i més recentment, dels skas, mads, funkis, discos i reggaes. (Que se'm dispensi si a la llista hi ha lliscat carències o inexactituds). Aclariment: si aquestes "variétés" es ballen, també es canten.

Trumfos exhibits: confessaré tot seguit que, a mi, aquesta música del show-business d'avui no m'agrada; però el gust d'una persona sola té poca importància; més totes les apreciacions caben en la vinya del Senyor. No obstant i això, tinc la ferma sensació de què són molts els que pensen com jo.

Cal fer, però, immediatament, una distinció: per una part, tenim la cançó tradicional, pura, senzillament acompanyada i en la que l'interpret es troba tot sol —o sòbriament assistit— davant del micròfon, sense altre suport que el del seu capteniment i sense altre intercentiu que el de la qualitat del text, de la veu i de la interpretació. Per altra part tenim la cançó moderna, assaonada de moviments simiescos, de decorats fantasmagòrics, de llums multicolors i parpellejants i de brogits exageradament amplificats. Hem de tenir l'honestat de convenir-ne: en aquest gènere de produccions hi domina un ambient carnestolenc, a voltes histèric i anormal (per no dir inhumà) i on la cançó hi té poc a veure.

Ja sé que la joventut passa i que l'hem de deixar esbravar tolerant molts dels seus rampells. Els vells també han estat joves i prou se sap que no eren pas querubins quan eren fadrins. Jo sóc, però, dels que veurien amb satisfacció que s'oposés una barrera a certs excessos que considero que aboquen a decadències prescindibles. Crec que s'haurien de desmitificar aquests desbordaments de fanàtica adoració de la que són objecte molts ídols de la cançó moderna, cridanera i agitada. ¿De quan ençà la bellugadissa anàrquica, la vociferació escandalosa i el rebombori detonant són prova de talent? ¿On són la literatura i la música en aquest desenfrè que pren, francament, proporcions... desproporcionades?

I no parlem d'aquells cantaires insignificants que en sort tenen del micro i dels amplificadors. Ni, al contrari, d'aquells "ensucrats" i amanerats que, no fa gaire, feien fondre de rubor a les minyones, a les "couistes" reciclades i a les esposes insatisfetes.

El bo del cas, —oh, il·logisme!— és que molts d'aquests cantants de pacotilla arriben a guanyar fortunes, (gràcies, és clar, als fanàtics embadocats que els segueixen), obtenint fins retribucions superiors a les dels cantadors i cantadores professionals havent triscat durament en conservatoris, estudiant i vocalitzant amb perseverància. I guanyen més, inclús, que aquells que es cremen les celles en investigacions científiques pel benestar i el progrés humà.

A més, aquest gènere de cançó-espectacle ens ve massa sovint de fora: les anglo-americanes pul·lulen desorbitadament. No en demano pas la prohibició, però un tal desequilibri en desfavor de la cançó ibèrica és de deplorar. Tal vegada la fibra de la música clàssica està massa ancorada en el meu temperament; per això, entre altres motius, sóc partidari de la cançó veritable i de casa nostra; la sana, la melodiosa, —missatgera o no—, la que transporta l'esperit en els àmbits suaus i harmoniosos d'eteris somieigs comunicant felicitat. Al contrari, detesto les composicions eixordadores i lladradisses, els sorolls vibrants, metàl·lics i augmentats dels instruments acompanyadors. Resumint: la incoherència d'uns conjunts que es burlen del text sovint estúpid, i que només poden tragar l'ànima en zones neuròtiques i en abismes etílics.

Si la música va lligada al seu temps i el tradueix, si interpreta un paper dins de l'estructuració de la societat, s'ha de posar el so al diapasó i el metrònom al compàs. A tribu primària, sons primaris. Per a significar que una tribu (la de les varietats modernes) és música, no cal esvalotar ni crear teories de sorolls desorganitzats. El bon gust s'ha afinat com s'han afinat la ciència i la civilització, malgrat tot.

Saderra

VIDAMOR

Aquest passat Nadal van regalar-me un llibret de poemes, editat ja fa molts anys. Les pàgines esgrogueïdes pel pas del temps, s'aguanten tot just una amb l'altre. Hi ha un dibuix d'en Ramon Casas a la portada i un pròleg a càrrec d'Apel·les Mestres. El seu preu era una pesseta no sé quan.

El títol del llibre és "Vidamor". El seu autor: J. Burgas (Mayet), del qual no n'havia sentit parlar mai. Però això no té importància, ja que el contingut del llibre és deliciós. S'hi descobreix una poesia senzilla, simpàtica i que arriba al cor de tot aquell que el llegeix. Com diu el prologuista: "...és una poesia de debò, xuclada de la vida mateixa".

El llibret consta de quatre parts. Són les quatre estacions de l'any. Cada part conté cinc poemes. Comença per la primavera, on se'ns descriu la coneixença entre un noi i una noia, les seves follies amoroses i les seves declaracions d'amor. L'estiu ens parla del casament i el primer fill. La tardor se'ns ofereix com aquell estadi en la vida de la parella, on l'amor queda superat per:

"Una cosa millor, molt millor que l'amor!"

al costat de les desavinences conjugals. Finalment arriba l'hivern, que és la solitud en la vellesa. No es tenen pares, els fills han marxat i es perden amics. Només resta un amor sublim.

És pel fet que el llibre m'ha agradat molt, que em permeto la llibertat d'oferir-vos un dels poemes que formen part de la darrera sèrie (Hivern), sense que això vulgui dir que menys valori els altres.

*¿Que no t'estimo dius,
com abans t'estimava?
Velleja del meu cor,
si'm llegeixis a l'ànima!*

*Testimo més y més
cad'any que arriba y passa,
y el que vé, si som vius,
molt més haig d'estimarte.*

*Si es que una proba'n vols,
vina, asseute a ma falda,
y apóyat en mon pit
com avans t'hi apoyavas.*

*Per cada cabell blanch
vuy ferte una abressada,
y vuy donarte un bes
per cada dent que't falta.*

*¿Què dius, que'ls meus petóns,
ma vida, avuy et glassan
y t'encomanan fret
las meas abressadas?*

*Si tinguessis mon cor
presoné en tas mans balbas,
encara ara, amor meu,
podrias escalfarte!*

Ara que ens ha deixat en J. V. Foix, un altre dels grans poetes d'aquest nostre petit país, bo és que aïmenys per un cop, llegim poesia.

P. Juhé

AIRSA

AÏLLAMENTS, IMPERMEABILITZACIONS
I REVESTIMENTS, S.A.

